



# KUNHUTA

novoměstský farní zpravodaj

**Nové Město na Moravě  
prosinec 2006**

## Na slovo naděje nenarazíme často

Když člověk listuje novinami nenarazí na slovo „naděje“ příliš často. Ještě tak na sportovní stránce najdeme úvahy o naději na postup do dalšího kola nebo na získání medaile, na jiných stránkách, že získáme z fondů Evropské unie nějaký ten miliónek. Ale jak často se píše nebo mluví o tom, jakými nadějemi ten nebo onen člověk žije? Je vůbec slovo „naděje“ chápáno jako slovo pro život silných a schopných lidí, nebo jen jako útěcha pro slabé a málo schopné?

Naděje, jak ji zná Starý a Nový zákon, není laciným přesvědčením, že všechno dobře dopadne nebo útěšnou myšlenkou, která má zpříjemnit současnou chvíli. V Bibli je základní nadějí přesvědčení, že Bůh je věrný, a že své sliby naplní. To nám právě připomíná každý rok liturgie adventu: od zaslíbení a nadějí proroků k andělovu zvěstování a Mariinu i Josefovu očekávání narození dítěte. A tato naděje má důsledek i pro budoucnost: Bůh neponechal a ani neponechá v budoucnosti svět jen sobě samotnému. Nečeká nás jen konečná katastrofa nebo nějaký triumf zla. Ježíš přijde podruhé jako poslední slovo pozemských dějin, které vyřkne Bůh, a které je proto dobré, žádoucí a tedy očekávané.

Po sametové revoluci se přestal zakrývat křesťanský smysl Vánoc. Naopak, komerce se ho chopila a tak máme nejpozději od počátku adventu v obchodech a na ulicích stále před očima vánoční motivy, Betlém a koledy hrané dokolečka, že je mnohdy o Vánocích už ani nemůžeme slyšet. Ušlechtilí lidé po celé zemi pořádají v adventu vánoční koncerty ostošest. Všechno to končí rozbalením dárků o Štědrém dni. Advent se ztratil a po Štědrém dnu je už jen volno. Advent se neslaví. Slaví se splněná přání – tomu dnešní člověk rozumí. Ale neslaví se naděje, která je velkým tématem adventu. Té totiž dnešní člověk mnohdy nerozumí. Nenechme si ji vzít my, křesťané. Máme šanci i v tomto adventu vniknout hlouběji do jejího tajemství.

*P. Aleš Opatrný*



*Podle průzkumu veřejného mínění jsou nejprestižnější povolání lékař a vědec, nejmenší prestiž má poslanec, kněz a uklízečka. Přitom polovina pacientů nadává na svého lékaře a o vědecké práci nemáme ponětí. Bez uklízečky by lékař či vědec museli uchopit koště s kbelíkem sami bez rozumných zákonů a pravidel by zůstal jen zákon silnějšího, zákon džungle. Bez toho, kdo ukazuje cestu mravního zákona, se vrátíme na stromy. Jak se mohlo stát, že povolání kněze tak devalvovalo? Od doby národního obrození s panem učitelem a lékárníkem patřili k váženým představitelům obce. Současný trend povrchních informací a rádoby inteligence dává prostor jiným profesím. Z nemoci strach máme, ale Boha se nebojíme. Žijeme tak, jako by ho nebylo. V zábavném lunaparku či na sportovním stadionu se s ním nepotkáme. Carde diem – doslova: Utrhni den, bylo již heslo ze starého Říma. Co z něho zbylo? Římské právo a rozvaliny Věčného města. Budme proto vděční, že kněze máme, i když si jich mnozí neváží. Svým chováním se sami snažme jim despekt okolí vynahradit. Nemusíme je ale litovat. Byli pro svou práci vyvoleni a sám Pán Ježíš jim toto odmítání předpověděl. Spíše by bylo na pováženou, kdyby se stali módním povoláním. A co s tím průzkumem veřejného mínění? Na hloupou otázku nelze přece chytře odpovědět.*

*MUDr. Dobroslav Novák*

## **Církev – Tělo Kristovo**

V listě Židům se o vánočním tajemství vtělení říká: „a tak Kristus, když přicházel na svět, řekl: Dary ani oběti jsi nechtěl, ale připravils mi tělo. V celopalech a obětech za hřích jsi neměl zálibu. Proto jsem řekl: Tady jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli“ (Žid 10,5). V prvních staletích se neustále objevovaly pochybnosti, zda Kristus přijal skutečné, pravé tělo. Gnostikové se domnívali, že se jednalo o zdánlivé tělo, které Kristus před ukřižováním opustil. Podobně dnes učí islám. Pohoršení je příliš velké: Bůh jako člověk, Syn Boží ve skutečném lidském těle. Svým tělem, které dostal od Marie, se Ježíš stal bratrem všech lidí, neboť jak říká koncil: Syn Boží se svým vtělením spojil s každým člověkem. On chce, abychom i my byli s ním jedno, abychom nebyli pouze jeho bratry a sestrami, ale ještě více: abychom s ním tvořili jedno tělo, abychom byli údy jeho těla.

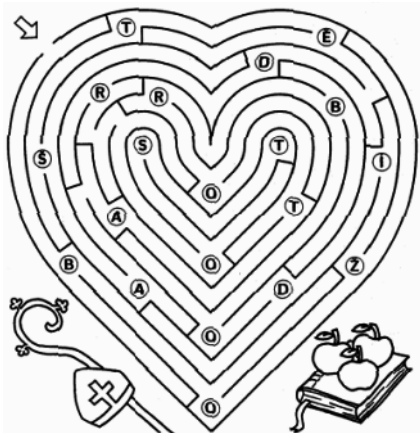
Stát se členem církve je více než pouhá vnější příslušnost ke společenství věřících. Církev je Boží lid, protože je Tělem Kristovým. Křtem jsme spojeni s Kristovou smrtí a vzkříšením, stáváme se údy jeho Těla a tím i členy jeho církve. Přijímáním eucharistie se spojení s Kristem stává ještě silnější. Přijímáme Tělo Kristovo a stáváme se tím, co přijímáme: jeho Tělem. Jedno tělo – mnoho údů: to, že je církev Tělem Kristovým, také znamená, že v církvi existuje rozmanitost darů a úkolů; žádný z údů ale nemůže být sám o sobě. Jestliže je církev Tělem Kristovým, pak bez něj nemůžeme dělat nic. Jenom On je její hlavou, a všechny život v církvi vychází od něj, přičemž Duch svatý je jistým způsobem duší, dechem života Těla Kristova. „Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?“ (SK 9,4): kdo pronásleduje církev, pronásleduje Krista, tak těsná je jednota mezi hlavou a údy. On trpí ve svých trpících údech, a my s ním můžeme být spojeni skrze naše utrpení. Tak roste jeho tělo, církve, jemu vstříc, až budou všechny údy s ním spojeny  
(Christoph Schönborn – *Základy naší víry*)

## Milé děti,

o adventu, toho víme mnoho z hodin náboženství od pana faráře, ale také od našich rodičů a prarodičů. Víme, že doba adventní trvá čtyři neděle před slavností Narození Páně (25.12.), že se v této době připravujeme a těšíme na příchod Pána Ježíše. Dostáváme od rodičů adventní kalendáře, denně otvíráme jedno okénko a každou neděli společně zapalujeme vždy o jednu svíci více na adventním věnci. Vzpomeneme si ale, jaké významné světky si připomínáme? Zkuste doplnit jejich jména! Pokud si nebudete vědět rady, poraďte se s rodiči nebo se jednoduše podívejte na zadní stranu Kunhuty, kde je řešení ☺.

- |               |           |
|---------------|-----------|
| 30. listopadu | sv. _____ |
| 4. prosince   | sv. _____ |
| 6. prosince   | sv. _____ |
| 13. prosince  | sv. _____ |

Mikuláš byl světcem v městě Myra v Malé Asii. Snažil se pomáhat všem potřebným. Vypráví se o něm mnoho neuvěřitelných příběhů, přesto o něm určitě víme, že v jeho srdci a životě se odrážela... (viz *tajenka*) *Vaše kamarádka*



## Na útěku před sebou, aneb v bludném kruhu

Kdo z nás nemá zkušenost se stavem myslí, kdy se člověk stává zatrpklý, ukřivděný, depresivní nebo agresivní, kdy se sám v sobě nevyzná a nemá si s kým promluvit. Často bývá nespokojený sám se sebou, se svou životní situací a čeká pomoc zvenčí. Jsou různé metody, jak odborně řešit tu či onu krizi, jak provázet člověka, aby našel sám sebe. Mnoho lidí hledá svou duševní rovnováhu v tělesných cvičeních nebo východních praktikách, často vyprázdněných od jejich duchovního obsahu. Lidé se snaží překonat svou osamělost i tím, že se aktivně vrhají do činnosti různých spolků a hnutí. Pro některé (a bohužel ve stále mladším věku) je tento svět tak pustý, že z něho unikají tou nejrychlejší cestou – na zrádných křídlech nejrůznějších drog.

Mnoho z nás je na útěku před sebou samotnými. Zrychlující se tempo života, technické možnosti a láková šidítka nás odvádějí stále dál a dál od našeho nitra, od nás samotných, ale také od sebe navzájem. Nemáme čas hledat odpověď na zásadní otázky našeho života. Často si je i špatně klademe. Navíc nás už zklamala nejedna odpověď, o níž jsme se domnívali, že nás podrží – upnuli jsme se k řešení, které selhalo. Je pak velmi těžké vykročit z tohoto bludného kruhu...

Přesto lze dojít k obrácení a stanout na cestě, která vede k míru v duši. Je ale třeba navázat důvěrný vztah k Bohu a spolu s ním hledat nový, hlubší smysl života, který bude odpovědí na (často nepřiznané) touhy našeho srdce.

*z knihy Matka Tereza s Danou Němcovou*

## Lekáme se rychlosti, se kterou se blíží Vánoce

Jako dospělí se mnohdy lekáme rychlosti, se kterou se vánoce blíží, a co všechno nestihneme, ale jako děti jsme se nejspíš těšili. Těšili, čekali a počítali s tím, že se dočkáme. A právě o úvahy o čekání a těšení mi jde.

Moderní společnost některé věci nepravdělivě opomíná a jiné dokonce škrtá. Například očekávání, trpělivé čekání a těšení se. Neztrácí tím člověk nějakou důležitou dimenzi života? ..Zjišťuji, že řada lidí, nevnímá růst, zrání a potřebné čekání jako samozřejmou součást mnoha životních procesů. Ale jakou cenu v našich očích asi bude mít to, co je vždy a snadno k máni, okamžitě?

A ve vztahu k lidem? Je pro mne cenný jen ten, kdo mi mé přání vyplní? Nebo pokud není s to mé přání ihned vyplnit, nezajímá mne? ..Nebudu přece čekat, až dozraje! Ponecháme tedy očekávání a těšení se dětem? To by byla škoda nechat si strachem a obavami znetvořit život. Které dítě se mohlo těšit na vánoce bez obav, že bude hrubě zklamáno? Dítě, které si bylo a je vědomo skutečnosti, že je milováno. Milující rodič dítěti rozumí a dovede ho obšťastnit. Nesplní sice všechny jeho přání, ale snaží se udělat ho šťastným. Kdo

má tuto životní zkušenost, má pro svůj vztah ke světu jedinečné obdarování. Pevný základ pro postoje důvěry. A tak si dovolím tvrdit, že základem naší radosti a podkladem k důvěře vůči proměnám života, ve kterých může člověk i čekat a těšit se má mnohem větší cenu zkušenost milovaného člověka. Zkušenost s láskou, kterou jsme si mohli být jisti a zjištění, že jsme sami schopni spolehlivě milovat. K této nesmírně cenné zkušenosti si můžeme navzájem pomáhat, můžeme si ji ve vzájemných vztazích darovat. Nejen my dospělí dětem, ale i my dospělí mezi sebou navzájem. Je to ohromná možnost. A můžeme jít ještě dál. Kdo má otevřenou cestu k vnímání Boha, ten má také otevřenou cestu k zakoušení jeho věrné lásky. Zvláště když jí neměří jen intenzitou blahých pocitů nebo mírou splnění svých někdy pošetilých přání. Mnohem jistější je, když člověk třeba ze slov Bible pochopí, co mu Bůh slíbil a ve svém životě odhalí, jak je to věrně naplňováno. Má pak za sebou zkušenost, vedoucí k životní jistotě a před sebou mnoho věcí, na které se může těšit a z jejichž naplnění se může radovat.

*P. Aleš Opatrný (redakčně zkráceno)*

## Modlitba neznámého vojáka

Drahý Bože, pomoz mi žít skutečným životem. Nechci lehkou práci. Chci být pouze schopný vrátit Ti 100% z toho, co jsi mi dal. Postav mě tam, kde mě potřebuješ. Když mi dáš těžkou práci, budu Ti děkovat za důvěru, kterou ke mně máš.

Pomoz mi, aby jsem stále pamatoval na to, že v životě mě nepotká nic tak těžkého, aby jsem to s Tebou nezvládl. Dej mi chápat problémy jako výzvy a

dej mi, aby jsem pochopil, že ve svém životě se určitě nevyhnu porážkám, překážkám a trápení.

Pomoz mi být férovým a čestným vůči sobě a ostatním, bez ohledu, co budou druzí lidé dělat. Nedej, aby jsem podváděl. A nakonec, Bože, když se stanu bezmocným kvůli chorobě anebo věku, pomoz mi jak to přijmout. Všechno, co chci, je vědět, že Ty vidíš můj život tak, že jsem ho prožil naplno.

## Boží slovo v modlitbě

Jak nám může Boží slovo pomoci při rozjímání a modlitbě? Bibli nestačí jen číst jako historickou knihu či souhrn mravních zásad. Abychom se naučili odhalovat za slovem lidským slovo Boží a mohli mu rozumět, musí se naše četba Písma stát živým dialogem mezi Bohem a námi. Naučit se tomuto způsobu naslouchání slovu není jistě jednoduché a vyžaduje to značnou dávku pokory, trpělivosti a sebezáporu. Na to je nutno upozornit. K dosažení tohoto cíle nám proto církevní tradice nabízí poměrně jednoduchou metodu, již můžeme na cestě za poznáváním slova Božího využít:

### Čtení a zvnitřňování

Úryvek z bible si několikrát pomalu přečteme. Necháme se oslovit a proniknout nějakým slovem či větou, protože vytušíme její hluboký význam. Naše mysl se tak nezastaví jen u vnějšího smyslu úryvku, ale otvírá se moudrosti, kterou Písmo obsahuje. Např. když si vybereme nějaký úryvek z evangelia, snažíme se pochopit to, co Pán Ježíš říká, jeho způsob mluvení, cítní a chování, jeho vztahy k druhým... Není třeba číst mnoho, spíše naopak, ale pomalu a do hloubky, aby do naší mysli mohlo proniknout světlo a my pochopili poselství čteného.

### Konfrontace

Budeme vycházet z úryvku, který nás oslovil, a srovnávat s ním své postoje a chování, životní styl, způsob myšlení a

jednání a snažit se poznat, v čem bychom se měli změnit. Je důležité se tázat: „Pane, co ode mne žádáš v této chvíli? Co ti mohu nabídnout?“ Už to, že se ptáme, znamená, že jsme ochotni se nad sebou zamyslet. Naučíme se rozjímát nad Písmem a vidět v jeho světle celý svůj život, své touhy, problémy, úspěchy, meze, jedním slovem: necháme se proniknout Duchem svatým tak, aby naše vůle byla ve shodě s tou Boží. A při této konfrontaci často z našeho srdce vytryskne upřímná a prostá modlitba, v níž se obracíme k Bohu, Původci všeho, a při níž poznáváme sebe samy.

### Modlitba

Písmo svaté se samo může stát modlitbou (např. žalmy, Ježíšova slova, chvalozpěvy v Pavlových i ostatních listech...) nebo modlitbu inspirovat.

Je třeba se naučit spontánní a osobní modlitbě, protože ta nám pomáhá přijmout inspiraci Ducha svatého. Dovolme, aby se on sám modlil v našich srdcích („Duch nám přichází na pomoc v naší slabosti. Vždyť ani nevíme, oč se máme vlastně modlit. A tu sám Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit, a Bůh, který zkoumá srdce, ví, co Duch žádá“, Řím 8,26-27).

S Duchem Svatým budeme adorat a chválit Otce, děkovat mu a prosit jej „ve jménu Ježíše Krista“. Jemu budeme svěřovat všechny potřeby svoje, našich rodin, přátel, církve a vůbec všech lidí.

*redakčně zkráceno*

### ***Bůh si k nám hledá různé cesty***

*jedná a promlouvá, vzkazuje a ukazuje, naplňuje a zachraňuje, oživuje a dodává odvahy. Buďme vnímaví. Nikoho z nás nepřehlídí. Jediné místo, kde ho lze potkat, je naše vlastní realita a skutečnost. Nikde jinde a nikdy jindy ho nepotkáme.*

*Je totiž „Bůh s námi - Immanuel“. Právě tady, právě teď.*

## Modlíte se roztržitě? Pak hlavu vzhůru!

Pokud máte s modlením stejné zkušenosti jako já, pak hlavu vzhůru. Mám pro vás dobrou zprávu. Už velká Terezie z Avily řekla, že nás při modlitbě bude neustále něco vyrušovat - alespoň na tomto světě. Bylo by velkou chybou považovat nesoustředěnost za znak toho, že se neumíme modlit. Co to vlastně znamená, když nás řekněme během půlhodiny stojedenkrát něco z modlitby vytrhlo? Znamená to, že jsme stojedenkrát překonali nesoustředěnost a opět upřeli pozornost k Bohu. Znamená to, že jsme opakovaně řekli „ne“ sobě a „ano“ Bohu; stojedenkrát jsme projevili

nesobeckou lásku, která nám umožnila zemřít svému sobectví, jež ovládá i ty nejlepší z nás. Aby se člověk naučil tomu nejdůležitějšímu, čemu se lidská bytost může naučit, totiž lásce, dobrovolně se uchyluje k modlitbě. Skrze ni se ve stanoveném čase cvičí v nesobecké lásce. Na procesu tohoto učení není vůbec nic pozoruhodného. Je založen na starém dobrém principu „Opakování matka moudrosti“. Naučit se vařit, mluvit cizím jazykem nebo i řídit auto vyžaduje čas a praxi. A u modlení platí totéž. *zpracováno podle Davida Torkingtona – Vždycky se může začít znovu*

---

## Informace

Adorace před Nejsvětější svátostí – první pátek v měsíci hodinu před mší svatou

## Program bohoslužeb

svátost smíření 18 – 20.12 zpověď od 16:00, večerní mše v 18:00

24.12 **4. neděle adventní:** 7:45 a 9:00 Nové Město, v 10:45 Bobrová

**vigilie slavnosti Narození Páně:** 16:00 Nové Město, 22:30 Bobrová

25.12 **Slavnost Narození Páně** 6:45, 7:45 a 9:00 Nové Město, v 10:45 Bobrová

26.12. **Sv. Štěpána** 7:45 a 9:00 Nové Město, v 10:45 Bobrová

31.12. **Sv. Silvestra** 7:45 a 9:00 Nové Město, v 10:45 Bobrová

**děkovná bohoslužba slova:** 16:00 Nové Město, 17:30 Bobrová

1.1.07 **Slavnost Matky Boží P. Marie** 7:45 a 9:00 Nové Město, v 10:45 Bobrová

*Pane, jsi zde se mnou. Vím, že mě objímáš a že mi chceš říct: „Mám tě rád.“ Neboj se! Budu tě provázet touto chvílí i celým životem. Neboj se. Já jsem tě povolal, jsem s tebou už od okamžiku početí. Neboj se, i když mnoho věcí neznáš nebo jim nerozumíš, já se tebou proslavím.*

*Neboj se. V mé blízkosti objevíš dary, kterými jsem obdaroval tebe i všechny, jejichž životy jsou propojeny s tvým. V mé blízkosti se tě bude dotýkat Boží království.*

**biskup Vojtěch**

## Pro děti na závěr – řešení

30. listopadu – sv. Ondřej, 4. prosince – sv. Barbora, 6. prosince – sv. Mikuláš,

13. prosince – sv. Lucie, tajenka Mikuláš: dobro a štědrost